

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД в публично заседание на двадесет и трети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Дора Д. Михайлова
Членове:	Евгения Т. Генева Васил Ал. Василев

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско дело № 20211800500321 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 114 от 17.07.2020 г., постановено по гр. д. № 1964/2019 г. по описа на РС – гр. Ботевград, е признато за установено по отношение на П. ХР. Н., че съществува вземане на „Т. С.” ЕАД, за което е издадена заповед № 4845 от 13.09.2019 г. по ч. гр. д. № 1480/2019 г. по описа на РС – гр. Ботевград, както следва: за сумата-главница от 719. 21 лв., представляваща 1/2 от стойността на незаплатената топлинна енергия, която е доставена от дружеството през периода от м.05.2016 г. до м.04.2017 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. „М.“, бл. 405, вх. 3, ап. 45, аб. № 259276, както и за сумата от 134. 26 лв., представляваща законна лихва за забава върху горната сума-главница за периода от 14.09.2017 г. до 17.07.2019 г., както и за сумата-главница от 10. 12 лв., представляваща 1/2 от стойността на сумата за дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.06.2016 г. до м.04.2017 г., както и за сумата от 2.56лв., представляваща законна лихва за забава върху горната сума-главница за периода от 30.07.2016 г. до 17.07.2019 г., ведно със законната лихва върху горните суми-главници, считано от 26.07.2019 г. до изплащане на вземането. С решението исковете са главница и лихви са отхвърлели до пълните предявени размери от 1 438.42 лева и

268.53 лева.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач "Т." ООД.

Срещу решението, в частта, в която исковете са уважени, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника. Единственият довод във въззивната жалба е, че неправилно районният съд е приел, че ответникът има качеството на „клиент“ на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ по отношение на ½ ид. ч. от процесния топлоснабден имот.

Ответникът по жалбата изразява становище за неоснователност на въззивната жалба.

Третото лице – помагач не изразява становище по нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението на районния съд е правилно.

Единственият спорен във въззивното производство въпрос е възникнало ли е облигационно отношение между страните и има ли ответникът качеството на потребител на топлинна енергия за спорния период. В тази връзка настоящият съдебен състав приема следното.

Според нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през процесния период; използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Ответникът оспорва обстоятелството, че между страните по делото е налице валидно възникнало правоотношение по договор за

доставка на топлинна енергия.

Договорът за търговска продажба на топлоенергия се счита за сключен с конклюдентни действия - арг. чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ), а топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Съгласно §1, т. 13 от ДР на Закона на енергетиката и енергийната ефективност – ЗЕЕЕ /действал за периода от 1999 г. до м.03.2004 г./ - „потребител” е физическо и юридическо лице, което получава топлинна енергия от енергийното предприятие и я използва за собствени нужди. Нормата на чл. 106а от ЗЕЕЕ /отм./ предвижда продажбата на топлинна енергия за битови нужди да се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия. А според нормата на чл. 106а, ал. 3 от ЗЕЕЕ /отм./ след изтичане на едномесечния срок от публикуването на общите условия те влизат в сила и без изричното им приемане от купувача. Установяването на факта на доставяне на топлинна енергия в един обект /какъвто безспорно е настоящия случай – така заключението на съдебно-техническата експертиза/ не е достатъчно /при наличие на изрично оспорване на това обстоятелство/ да се приеме, че ползвател на тази енергия е именно соченото от ищцовото дружество лице. Необходимо е да се установи качеството му на ползвател на топлоенергията, т.е. да се установи титулярство в правото на собственост на ответника върху отопляемия имот, респективно качеството му на ползвател на същия.

Според действащата от 05.03.2004 г. и към настоящия момент разпоредба на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Разпоредбата императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 2 а ЗЕ "битов клиент" е „клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди“. Следователно купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

Източникът на едно облигационно договорно отношение може да бъде само един – договор, сключен между страните или техните праводатели. Договорът е съглашение между страните и е израз на постигнато между тях съгласие за правно обвързване – чл. 8, ал. 1 ЗЗД. По общите правила на облигационното право това съглашение се счита за постигнато, когато обективизираните насрещни волеизявления на страните съвпадат, като обективизирането им следва да бъде изрично или с действия, изразяващи съгласие /конклюдентни действия/, но в определени случаи законът може да изисква форма за валидност на тези волеизявления. Този начин на облигационно обвързване е приложим и в областта на продажбата на топлинна енергия – чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ изрично предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва въз основа на писмени договори при общи условия, сключени между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда – етажна собственост. Същевременно законът предвижда хипотеза на договорно обвързване и без наличието на подобен изричен писмен договор, а именно – когато се касае до топлоснабдена сграда – етажна собственост, то всички собственици или титуляри на вещно право на ползване върху самостоятелен обект в етажната собственост са потребители на топлинна енергия, т.е. страни по договорното правоотношение с доставчика /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/. В тази хипотеза законът приравнява

придобиването на право на собственост или вещно право на ползване върху топлоснабдения имот със сключването на договор с топлопреносното предприятие. Законът по императивен ред приема, че договорът се смята за сключен със самия факт на придобиване на имота с новия собственик /собственици/ или вещен ползвател на същия. Топлопреносното предприятие е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за даден обект с това лице, с което последно по време има сключен договор за същия обект.

Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот от етажна собственост може да бъде както изричен писмен, така и презюмиран /сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване, като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина -изричен или презюмиран - преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Ето защо за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период е меродавно обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия /изричен или презюмиран/.

От данните по делото е видно, че през спорния период собственици на процесния имот при равни права са ответникът П. ХР. Н. и бившата му съпруга С.С.К., на която по силата на решение от 21.05.2013 г. по гр. д. № 16 209/2012 г. по описа на СРС, III ГО, 89 състав, с което бракът им е прекратен, е предоставено ползването на този имот.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по т. д. № 2/2017 г., ОСГК, когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985 г. (отм.). Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен

за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, както е в настоящия случай, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици.

Като е достигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция жалбоподателят следва да заплати на ответника по жалба разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 114 от 17.07.2020 г., постановено по гр. д. № 1 964/2019 г. по описа на РС – гр. Ботевград, в обжалваната част.

ОСЪЖДА П. ХР. Н., ЕГН: *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: ****-, сумата от 100 (сто) лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството пред въззивния съд.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач "Т." ООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____